

Вениамин Пеев

Невестулката на Леонардо

Християнска лирика

Издателство „ВЕРЕН“

Невестулката на Леонардо

Вениамин Пеев

Невестулката на Леонардо

Творецът на Джокондата
и Тайната вечеря на Христос
създава мен –
най-малкия шедъвър на
живота.

И сякаш рече:
„Нека бъде невестулката
послание
за всяко поколение!“

И скокнах аз,
подобно свитък
с печат на древен гений
(не владетел!) –
към всеки век,
народ,
ухо.

И викам с глас човешки:
„Невестулка съм
само аз,
невестулка.

Имам
мека и фосфорна козина.
Галели са ме нежно
много Леонардови девойки.
И от всяка ласка
бликаше
електричеството
на земетръсна обич.
Моята лъскавина
е дете
на деня.
Моите очи
са борови върхове.
Моето сърце
е неусмириим вихър.

Вениамин Пеев

Невесмълката на Леонардо

Християнска лирика

Първо българско електронно издание, pdf формат
© 2016, Издателство „Верен“ ЕООД

© Вениамин Peev, *автор*, 2015
Невестулката на Леонардо
© Нина Иванова-Донковска, *художник*

ISBN 978-619-7015-81-2

Вениамин Пеев

Невестулката на Леонардо

Християнска лирика

Издателство „Верен“
София, 2016

ЧЕШМАТА

НА

ЖИВОТА

ПРЕЧИСТВАНЕ

Ще пия дълго от капчука
на първото разлиствено дърво
като земя –
прастара и напукана.

И първото изпуснато перо
на птица, досега нестигана,
ще втъкна в своето сърце.

Лист от кокиче,
трели от авлига –
В мен бяла пелена
ще се племе.

Ще почна да пулсирам отначало!
И както в приказките,
в тъжен час
отворя ли уста,
ще звънва палаво –
като жълтица –
демски смях тогаз.

18.09.1975, Ruse

УСЕЩАНЕ

Секундите на тези стихове
откъсвал съм като трохи
от хляба
на моя ден голям.
Ловил съм вятъра,
пронизващ всички стави –
да го издялам в думи.
Като цветче
събидал съм дъжда във чашка –
да трансформирам
канкуите му
в нежност.
На слънцето
лика неръкотворен
съм отпечатвал
върху кърпата
на моето сърце.
Додемо изковах
усещането,
че съм жив!

Каквете –
има ли Голгота,
която да не можа
да превзема,
макар и с кръв
по моето чело!

30.03.1975, Русе

ЧОВЕШКО СТРАДАНИЕ

*Самото сравнение на човека с
крайното ни кара да страдаме.*

Блез Паскал

Страданието е талант –
не всеки е роден да страда.
То е близнак на твоите младост,
другар – край смъртния диван.

Но то не носи твоя кръст,
превило плеши, към Голгота.
Не бърше лоб, от кърви потен,
а извисява страшен ръст.

Издухва оня детски плач
след грабнатата ти играчка.
Укрепва, щом сърцето мачка
приятелят – сега паляч.

И щом се спусне пустота,
щом всичко скъпо ти ограбят,
то ти остава като хляба,
изпечен върху пепелта...

Страданието е талант –
не всеки е роден да страда!
То е ръка, когато падаш,
със склочила пет пръста длан.

17.12.1976, Ruse

СЛЪНЧЕВА ПЪТЕКА

Слънчева пътека срещу мен
Върху водната повърхност мека.
Колкото га стъпи там човекът –
толкова е пътят позлатен.

Но когато тръгна, нашироко
той пред мене ще се разпростре.
Ще обхване цялото море
В жадни и нестигани посоки.

Кани скъпоценният килим,
сякаш някой шушне с глас вълшебен.
И бреgeт изглежда непотребен,
и е някак пуст и песячлив.

Босоног, аз трябва да се плъзна –
още докато съм босоног!
И преди да стана мъдър, строг!...
Вечерта заг мене тихо бърза...

2.07.1976, Ruse

МЕТАМОРФОЗИ

А всеки нещо преживява
преди да се новороди.
Небето рано се здравча
пред дъжд от падащи звезди.

Тревата есенно изгнива,
за да припламне в минзухар.
За орех Враната граблива
открива, без да знае, леха.

В ударения с камък славей
ликува вторият живот –
ней, със зората се надпявай
като спасен в градушка плод!

И пътник прегоряла нива
с пропукан глас не ще кълне:
под слога е Богата живе
на извор сладък и студен.

Мен чужда злоба ме скосява.
Но като клас крайпътен, слаб,
струим от ръката ѝ корава,
превръщам се във къшет хляб.

23.11.1976, Ruse

ОГНИЩА

Щракаме
заредени с надежда
фотоапарати
срещу панагюрски
и тревненски къщи.
Тичаме
из търновските сокаци
познати,
вярващи,
че миналото в себе си
възвръщаме.

Правим от бечовете
битови стаи.
Слагаме синии с гаванки,
застиламе козяци...
А ног палтата си
носим тайно
ние
гушки от вискоза.

Черни и лъскави.
Хладни и гладки.
Негативи,
които не заснимат нищо.
Да бихме ги хвърлили
като стари темрагки
в програвираните огнища!...

13.05.1976, Русе

КУКЕРИ

Жълто. Зелено. Кафяво.
Цветни петна на лукавост...
Дребни и тежки дрънкулки.
Мечки, попове и булки –
странныте маски на кукери...

Зверове, демони, хора ли
късат, разнищват простора ни?
В зимата бяла и чиста –
пепел от Въглен езическо,
кряськ на Вещерско съборище...

„Тлеят у нас архетипите“ –
мънкат професори мъдри.
Викайте! Тропайте! Рупайте,
гени, подобно пъстърви!...

Гонят те злите ни духове,
през Вековете загнездени
нейде в сърцата ни глухи.
Но и след тази процесия
виждам ги, нагло изплезени...

Щъкат те между съседите.
Скачат по сцени обществени.
И от екрана ни гледат
с този и онзи тъждествени...

02.02.2014, Перник

КОМПЮТЪРЪТ И НИĘ

Той всеку ден
ни учи
как здравословно да ядем.
Как га спим.
Как да работим.
Как да вярваме.
Как га се любим.

Той обсебва телата ни.
Мислите ни.
Чувствата ни.
Душите ни.
Надеждите,
кълнящи тихо в гърдите ни.
Поезията.
Трагедиите в живота ни.
Додето на края
Всичко
и себе си
прозаично погубим...

Дали пък не ще удари
все пак мигът,
когато напразно духът
ще почне да търси
свойта глътка въздух
сред един кръстопът
между небето
и машините?

Тогава
мечтите ни отминали
дали не ще изгорят
завинаги
В горнилото
на адско бъдеще?...

Дали не ще преобъде
Компютърът,
който няма да има нужда
от нас –
гори да го включваме?
И няма да има нужда
от опитни мишки,
които на всичко
га учи?

Плодът на познанието –
зародиши на рая Едемски –
събира по kanku
отровата
на онзи змей старовремски...

25.02.2014, Перник

НЕВЕСТУЛКАТА НА ЛЕОНАРДО

Творецът на Джокондата
и Тайната Вечеря на Христос
създава мен –
най-малкия шедъвър на живота.
И сякаш рече:
„Нека бъде невестулката
послание
за всяко поколение!“

И скокнах аз,
подобно свитък
с печат на древен гений
(не владетел!) –
към Всеки Век,
народ,
ухо.

И викам с глас човешки:
„Невестулка съм
само аз,
невестулка.
Имам
мека и фосфорна козина.
Галели са ме нежно
много Леонардови девойки.
И от всяка ласка
бликуваше
електричеството
на земетръсна обич.

Моята лъскавина
е геме
на деня.
Моите очи
са борови върхове.
Моето сърце
е неусмирим вихър.
Аз не се затварям
между две похлупени шепи,
макар да съм голяма
колкото гемски юмрук.

О, горкò
на злато око,
в което припламва прищиявката
да танцува нощем
за трийсет сребърника! –
Имам нокти извити,
които гори гениите
не рисуват.

О, горкò
на ръката,
посегнала да отпори
сребърната ми козина,
за да сложи
яка
върху вехтото палто
на нечие бездущие!

О, горкò
на нозете,
изпружили се да обуят
мокасини
от моята ласкавост,
за да стъпвам
безшумно след някого! –
Имам бели резци,
по раждение наточени.

Невестулка съм
само аз –
бях,
съм
и ще бъда!"

30.03.1977, Ruse

АПОКАЛИПСИС

В старата ракла
отдавна са чакали
сенки и стихове,
дрехи и спомени.
Чакали дълго,
плакали горко
за своя момент
съкровен
ног канака на мрака.

Спомен за детството –
агънце крехко и вакло.
Спомен за обич –
прегръдка на прага
на обрек или раздяла.
Дрехи –
за сватба
или пътуване с влака
отвъд хоризонта на страх
или острокиране.
Хиляди мъжки съдиби,
досега неоплакани –
стон подир стон
В онът безветрен
и душен сезон
В безцарствието
на мрака.
Стихове –
бледи и ярки,
мъртви и жарки,

грешни и праведни,
още кървящи
или напълно забравени.

Старата ракла,
ах, старата ракла...

Чуū, не открехвай
полека kanaka ѹ.

Чуū, не разбуждай
света на Пандора.

Чуū, не бъди лъбопитен
за приказки стари и митове.

Пригответи се за бой
без отдих, без гътка нокой!
Щом скръцне веднъж тоū,
в простора
ще се втурнат нагоре, нагоре
не спомени – демони.

Ще политнат подобно светкачици – ангели.

Ще настъпи моментът очакван
от всичките сенки
там, дълбоко в старата ракла.

Ще настъпи Денят Господен
на огнени чувства и мисли,
и истини –
Страшният сладостен миг
на твоя свободен
от миналото
Апокалипсис.

30.11.2013, Перник

ЧЕШМАТА НА ЖИВОТА

Шумът на пълнеща се стомна
е моят, нашият живот.
Бълбукат радости, неволи
под слънчевото зарево.

Пред селския анахронизъм –
една чешма без водомер –
в реку от спомени навлизаме.
И мракът става все по-чер...

Чучурът ражда живината
за устните от памтищек.
И капят – kanka подир kanka –
надежди, слово и човек.

И въздухът свисти, задавян.
Последна глътка. Тишина.
Нима началото е краят?
И краят на какво е знак?...

Напълнил стомната си, тръгва
приятелят, стоял пред мен.
След него стомната си пълня.
След мене други – ден след ден...

И все така тече чучурът
не дни – безбройни векове...
Ора в нощта. Покълвам в утрото...
И ронят зърно класове...

15.05.2005, Рударци

КАПЯТ ЯБЪЛКИ

Капят ябълки в градината –
пог градушка оцелели,
прътите на ветрове
и капризи на годината,
сред надежди побелели
и изтлели часове.

И мал си, уви, предвкусие
за добро и многородие,
за любов, руменина.
Ала съхнат, гладни, устните
и жестока е природата
като сеч посрещ война.

Падат от първото истини,
падат мисли и емоции,
падат тайните накуи.
А пък клоните увиснали –
като прошки за пороците –
омброяват: мун-мун-мун...

И сърдечната ти ритмика
в тоя ритъм е настроена
от самия първи ден.
Няма начин!... Скоро свиква се:
бял цвят, пъпки, плод и спомени,
пулс – просветнал и сразен...

21.08.2014, Червена Вода

БОЛДИНСКА ЕСЕН

През есента на 1830 г., прекарана в с. Болдино, Пушкин написва повече от 20 стихотворения и приказки. Тук той завърши и романа „Евгений Онегин“.

Тиха Болдинска есен
каца Век ногур Век
на бреза или кестен,
наг глава на Човек.
И се тръшва със писък...
Пада снежен саван.
Некролози написва
Вята – като кон Вран.
Неёде Вълци завиват...
Но нак Век ногур Век
скръбната Весм изтриват
стъпките на Човек.
Той държи малка кòла
в силната си ръка.
И я хвърля – на воля
да лети наг снега,
зимата да променя
в пролет, нея – във стих...

Колко болдински гени!
В тая есен открих!

22.12.1976, Русе

ПРЕД ГРОБА НА ПОЕТА

*Ako няма какво да дадем на света,
за какво сме родени?*

Владимир Башев

Пътека е към гроба ти утъпкана.
От топли стъпки е стопен снегът.
Макар че мраморът от студ изтръпнал е,
край него хората вървят, вървят...

Сърцата и живота си сверяват
по думите ти като в христовул.
Едни внезапна бледност поразява
пред твоя справедлив съдийски пул.

И рухват като в гроб безкръстен ничком.
Не дали нищо – никой не дължи
признанието, че ги е обичал,
че нужни някому са те били...

А други продължават – звездочели!
(Домук и сетне – пътят е все прав!)

Оставят плод пред тебе, проумели,
че зов четат, не древен епитаф.

Разбирам – за добро, че са родени
и се разлистват в знания, в дела.
И нека пак „пророците“ в бесени
след тях да махат с траурна ръка!...

Светкавицата няма да прониже
мях – верни синове на свойта пръст,
а ще строши, ще спепели до трижди
издигнатия във закана кръст.

До хилядите съвест неприхлупена
аз слагам като плод. И с тържество
там всички наши плодове натрупани
окичват гроба ти като дърво.

19.02.1976, Русе

ЗНАК ЗА ВЪЗКРЕСЕНИЕ

В мига на сепната разплата
не ще дължа ни цент, ни грош
на враг, роднина и приятел,
и данъчен инспектор лош.

Не ще дължа омрази, обич,
пропуснат шанс, забравен жест
на свои, чужди, неподобни –
от вчера, завчера и днес.

Но ще дължа на чернозема
от моите гръд гъве шепи пръст.
На вятъра – една поема,
на облака – перо и лист.

На Сириус – една прашинка
от възхновение. И зов
към прародината невидима
в космическия небосклон.

Но тихо!... Нещо ще открадна
и няма да го издължа
с кръвта на моята душа
сред траурната ви парадност.

Ще скрия спомен непокорен
за ято пърхащи врабци,
които всяка пролет в гвора
тръбяха към простора син.

И може би това е бдение
край невзриявения ми гроб...
Търсете знак за възкресение –
стих, скътан в задния ми джоб...

09.06.1990, Ruse

* * *

В памет на майка ми

В тоя свят на алчност и безумия,
В тоя свят на шум и самота –
тихо капе мъдростта на шумата
със предвкусие за Есента...
Как се ражда от смъртта животът ни?
Как покълва в мъка рагосмта?
Щом затвори слънцето окото си,
няма ли да победят Нощта? Смъртта?...

Щом умират някога и майките,
след като са дали светлина,
има ли за нас надежда някъде?
Има ли безсмъртието знак?...

Може би пък затова сезоните
се въртят в безкраен кръговрат.
Почерняват и разцъфват клоните.
Есен, зима. Вятър, тек и хлад...
Сред омрази някого обичаме.
В тишината някому крещим...
И все търсим под листо кокичето –
да прозрем от матък свода син!

10.02.2008, Червена Вода

РОДНАТА КЪЩА НА МАМА

Аз минавам край нея
със смесено чувство
на трепет и мъка.
Тая бяла храмина е пуста,
с огнище отдавна нестъквано.

И не влизам,
защото вратата я няма.
Есента
като циганка кляка наблизо –
пред родната къща
на мама.

И ми става студено.
Не топлят листата –
като късчета жълта коприна
от нейната рокля.
И загребва ветрец
от тревата
росата,
и очите
синовно
намокря.

О, махни се оттук,
Есен,
полугола ориснице!
Не вешай
по ръката на родното място!

Знам, наг покрива сламенен,
како старческо чело увиснал,
ще разъфне
през идната пролет
нак праскова.

2.10.1975, Лакатник

БАЛКАНДЖИЯ

Прадядо ми кръстили
още през Турско
Петър,
защото бил зърнест и сух
като скала.
По него като корени
вяли Ветровете
балканската хубост
със остри,
непачи нера.

Той слънцето вдишвал,
могъщ,
със гърдите корави.
И в своя човешки живот
само
със смагата дружал,
та сянката му пред залез
наподобявала кентавър –
не с мундшук между зъбите,
а с ясенов кавал.

Той прогонвал нощта
като прилен
и като умора.
И прегръщал зората
като своя мома.

Затова го наричали
всички съселяни – Зоров
и не повярвали те на слуха:
„дяго Петър умря”...

И днес, щом надникна
назад
на живота през рамото,
виждам отвъд хоризонта
един бял ямурлук.
И дочувам надеждата –
с грохот търкалящ се камък –
как дяла
стъпалата,
които водят
галече отмук.

18.09.1975, Лакатник

ПЕЙКАТА И ПТИЦИТЕ

Не се плашете,
мои птици кромки!
Безшумно ще пристъпя
покрай вас
в самия край
на моята разходка,
прозрят и тайната,
и любов,
и власт.

Трошичките си кифлени
кълвете
и пърхайте от щастие
с крила.
За Вас не съществуват
ветровете,
омразите
и сивата мъгла.

Не знаете
какво е справедливост,
не различавате добро и зло.
Какво е мъст?
Любов?
Надежда жива?
Какво е смърт
и ангелско крило?

На пейката отсреща
ще приседна.
Там есенни листа
сега горят.

Но иде зима
с лик болнаш и бледен.
Разходката прибършва.
Няма път...

На пейката
и птиците не кацат.
Олющена е
нейната боя.
Какво е щастие?
Какво – нещастие?
Не пише там,
не казва ясно тя.

Но так ще ига,
мои кромки птици!
И като лъх
от ангелско крило
ще се допра
го пейката-старица.
Ще тръгна
като разбунтуван роб.

Ще стана луковица,
там посята.
За разлика от вас
ще съм безкрил,
но моят дух
ще хвръкне през мъглата
към небосвода,
друг живот
открил.

4.12.2013, Перник

ПОЕТИЧЕСКА МОЗАЙКА

Не приемам
дилемата на поезията
за разума –
хладен, обжарен или остър –
или сърцето –
ранимо, любвеобилено
или стрелящо с оловен откос.

Иначе –
къде остава духът?
Къде
изписва своите графити
животът на Вярващи?

Поезията е амалгама
от страдание и възторг!
Това го знае духът
още от Едемската градина,
когато Адам и Ева
първи разбирам,
че дървото на възторга
ракда страдание...
Онтам нататък
следва животът на Вярващи...

Разтърсва ме огнен възторг –
Вулканът така се разтърсва от лава.
В молитви говори ми Бог
и моя грях изпепелява...

Умът ли това проумява?...

Сърцето ли

го вдишва с емоция?

Духът се смирява,

щом чуе това

и моли с Давидов копнеж

да бъде докрай съкрушен

след възторга...

Тогава

животът ми заприличва

на пророчески разрушен

Йерусалимски храм,

в който не кадят

потомствени свещеници,

но се издига Облачният стълб

на Яхве.

Пял съм химни на Твореца

пог звезди и благослов.

Вярата ми и проместът

бяха огън, бяха зов.

Но край себе си

се сблъсквах само с глухи

и слепи като сови

минувачи

и свещеници.

Те се смятаха

за символи на човешката мъдрост,

зашпото минаваха

ежедневно

край статуята на София.

Но Всъщност носеха
агонизиращи духове,
в които кълнеше безумието
и леността.

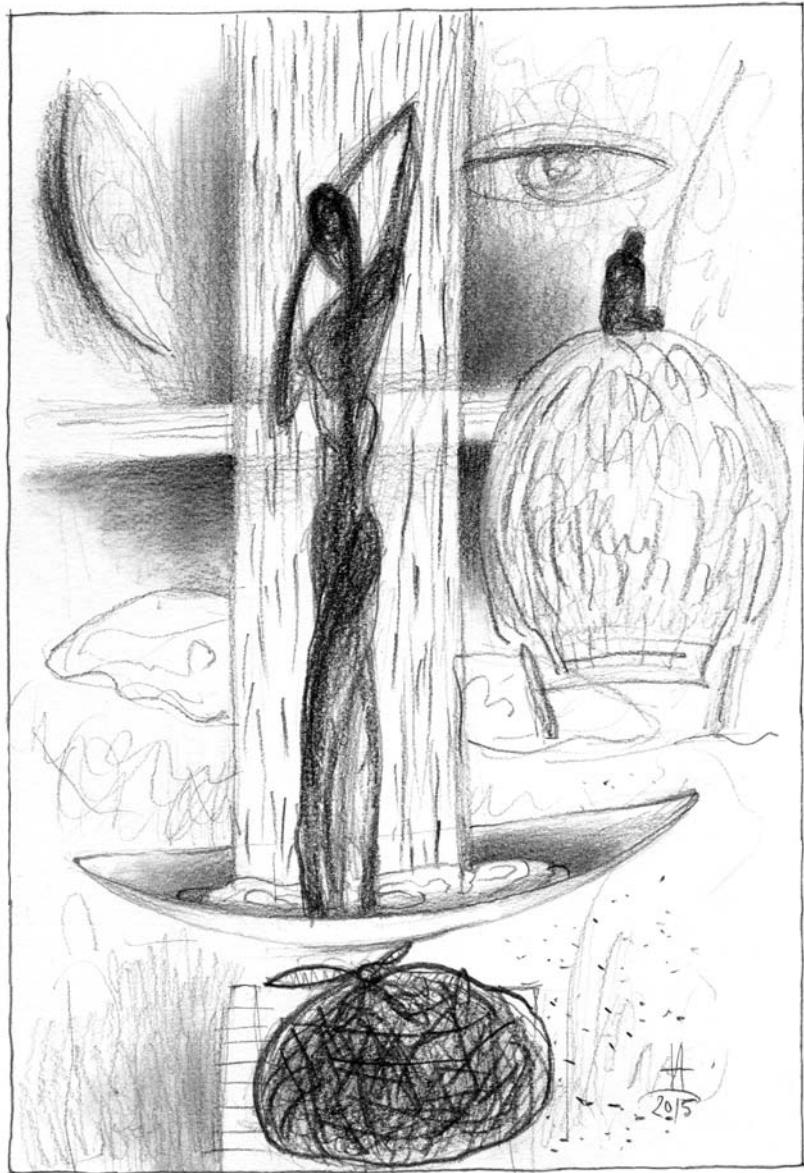
Единственото си начало,
което вижда Мъдростта,
е „страх от Бога“ – огледало
на Вечни, истински неща.

Живях в градина с неуздяло
за Бога
поколение.

И днес все още
пълним кошниците си
със зелените плодчета
на лозунги,
намерения,
обещания,
които никога
няма да се изпълнят,
уви...

Вярата истинска в Бога
топла е като сърце.
Тя е Възторг. Тя е болка.
Тя е и лавров венец.

11.12.2013, София

ЖИВОТ
ВМЕСТО
ИСУСОВИЯ

ИЗБОР

„Да минеш като топъл Вятър,
през Вледенението души
на всички хора по земята;
да можеш и да пресушиш
реки от скръб, омрази, ярост;
да си възкръснал ти Христос,
запалил гаснещата Вяра
с единствен към небето мост;
да бъдеш сянка непризната
със сенки на дела във плът,
които хвърлят по земята
зърна добри да изкласят...“

О, блян, премазван с кръст и клаги,
и фарисейщина, и злост!
Чертаеш избор безпощаден –
за антихрист или Христос...

29.11.1974, Перник

ДОКОСВАНЕ ДО БОГА

Дори да покоря
отново Хималаите,
надбягвал се
с вихрушки и лавини...
Дори над кулата на Кремъл
тайно
и дебнешком
по Въздуха да мина...
Дори да стигна
още по-високо –
като турист
с ракета и скафандр...
Дори...
Аз ще изгубя Взетата посока
и с грозен гръм
върху света
ще падна!

Дори да се допитвам аз
до „Гугъл”,
до напама
и вещите църковници...
Да се покрия
до очи
със гуглата
на теология,
екстрасенси
и съновници...

Аз няма
и Веднъж да Го намеря,
надничаш
в телескопа на безверие!

А в малката
и тиха стая –
във стих
или в молитва кромка –
докосвам
почвата Синайска
хилядократно
и беседвам с Бога.

11.12.2013, Перник

ЧОВЕШКАТА ДУША

На майка ми

Моята душа
не ще сvikне с греха,
както очите
се agаптират към тъмнината.
Дори да попадна в пещера без изход,
на която зазидват
зад гърба ми входа,
аз пак ще съзирам
белотата
на неините стилактити и стилагмити,
молитвено сплели пръсти.
И пак ще предусещам
уродливите очертания
на прилеповите силуети
на изкушения,
на грях
и богохулни предизвикателства,
които се стрелят
към зениците
на душата ми...

Аз живея
в света на греха многовековен.
Понякога
със зловеща изобретателност
съчинявам
Адамови и Евини извинения.
И както лисицата
се връща

В смрадливата си бърлога,
посяgam отново
към забранени плодове.
(Колко ли едемски потомци
рецидибиратистично
са правели
и все правят това?!)

Но моята душа
не ще навикне никога
с греховност!

Като лилия
сред блатни миазми
ще разтварям чашката си
всяка сутрин
и под зората на Всеки Век.
Сърцето ми не ще бъде разнищено
от смъртоносния дъх
на гнилеч.

Бялата глеч на Венчелистчето му
не ще попива нечистотата.
Блатните пръски
ще падат отново
към своето дъно,
зашпото коренът ми
е мъдростта на различието.

(Съвършенството не е в аскетизма,
а в борбата да бъдеш себе си).

29.12.1973, Rousse

КРЪСТОСЛОВИЦАТА НА ЖИВОТА

В кръстословицата на живота
кремим с плода
на самохвалното познание.
Узнахме имената на реките,
кръстосващи
Едемския ни рай.
Развяваме байраци
върху планини и кули,
когато ни изгониха от него.
Нарекохме с латински прозвища
растения, животни, насекоми, птици
и рибите, и водораслите в морето.
Че даже пътя на Христовите страдания
наричаме днес „Via dolorosa”...

Предвиждаме какви ще бъдат
посоките на Вятъра
извън Едемската градина.
И облаците
разпознаваме по вид и форма,
съкаш самите ние сме ги сътворили.
И прогнозираме дъжда,
снега, градушката –
по-авторитетно от библейските пророци.
И няма вече кътче –
извън Едемското прибежище, –
където да не сме надникнали,
оставяйки следите на всезнанието.
Научихме
как тарантулата

изплита мрежи,
за да ни ухапе.
(Да не говорим пък
за пепелянката,
за мамбата
и всички дъщери на оня черен змей едемски).
Пригответяме антибиотици отрано,
зашто знаем откъде
ще дойде щамът
на новата
връхлиташа ни епидемия.
Дори ни е известно вече,
че додатина
ще се родят в дома ни –
там, досам стените на едемското ни минало –
гвама едноутробни братя.
И първородният
ще мрази другия до смърт.
И има, мислим си,
неоспорими данни
кой кому
живота ще отнеме...

За нас отдавна няма хоризонти,
които да не можем да прекрачим!
Прекрачихме гори
граничната преграда
между живота и смъртта.
И можем мъртвите
да върнем от тунела,
прокаран към отвъдното.

А някои от нас надзвъртат
през гунката на оня зид,
опасал спомена
за древния Едем.

И гледаме хоризонтално
ний през нея
със носталгия,
със ярост
или пък с омерзение...

Но липсва оня вертикален взор
към Онзи, Който ни ориса
да дебнем все отвън Едем
от хиляди години...

И кръстословицата на живота,
претъпкана като чубал с хоризонтални знания
и паралелен опит,
все още губи
истинския смисъл!

05.03.2014, Перник

ВСЕ ПО-НАДОЛУ

Той слизаше надолу, Все надолу!...
Прие пътната на тленния човек –
роди се в пещера пустинно-гола,
сред свят, студен и кух като ковчег.

Със блудници и митари дружеше,
които юдаизмът бе презрял.
Бе обявен за глупав, луд и смешен,
че слепите цереше с шепа кал...

Но трябваше да слезе по-надолу!
Да мине през зловонния Кедрон,
да стане мост на бедни, гладни, голи
към Божията благосът – като клон,

прехвърлен над Вековна тъмна бездна.
Пожертвва младост. Изтърпя позор.
Присъдиха Му участ безполезна
В историята на Велик народ.

И като камък, хвърлен от зидаря,
В любимата маслинена гора
орисан бе от мъка да изгаря
с отблъсната от Своя Бог ръка.

Но Той се спусна още по-надолу!
Той, силният, се сърби – блед и слаб.
По Него плоха изцелени болни
и биеха Го здрави хром и сляп.

И непризнат от Своята родина,
макар че бе най-вещият Пророк,
смъртта пророческа не Го подмина
пред погледа на целия народ.

Накрая слезе толкова надолу
във този свят без гръд и без душа,
че той изгуби сила и контрол и
на спускането Му не издържа.

Ковчегът се затресе и разпуква,
пронизан от живот и от любов.
И търсим всички същата пролука –
началото на път и смисъл нов!...

27.03.1978, София

ВИДЯН ОТ КРЪСТА

Видя ли ме в бездушната тълпа,
която беше спряла до Голгота –
надвиснала и гневна – над ръба
на гавра и безумие страхотно?
Пог Тебе и край мен крещяха те
от векове с разпенени гримаси.
Във всеки гве размахани ръце
бе втъкнато проклятие ужасно...

Видя ли ме? – Запушил бях уши
и прилепил бях клепки, като пламък.
Но хулите и адските лъжи
проникваха през порите с измама...
Аз бях отровен, слаб – и пак стоях.
Аз трябваше докрай да остана!
На устните заг кървавия праг
заключил бях и своята закана...

Видя ли ме?... Ти можеше за миг
да сvikаш ангели от небесата.
А всеки ангел – с гръмоносен щик
на всички тях да прикове устата...

По кръста доизтичаше кръвта
без стон, без скръб, без грях и без отмала.
Спасителю! И мене там видя,
и нещо Твоя гаснещ взор запали...

17.07.1972, Панагюрище

ЖИВОТ ВМЕСТО ИСУСОВИЯ

Животът ми бе и вързоп, и гега...
(Не търся трона с поза и размах.
Не търся рима, из ръкав изтекла.
Това от личен опит го разбрах.)

В модерния ни век на технологии,
инфлации и кризи – ден след ден –
аз често се въргаях в изнемога
без изход, от надежда озарен.

И нужна бе ръка, за да се хвана!
И нужен ми бе някакъв импулс!
Егва тогава проумях, че няма
по-сигурна опора от Иисус.

За някои е Той като икона.
За други – принцип. А за трети – Цар.
Но аз Го зная и ще Го запомня
като единствения ми Другар.

Животът ми домук като вързоп бе
и тъпчех го безкрай с какво ли не.
И сякаш „цар“ бях аз, а Той бе робът
(товара ми Той никога на сне)...

Той ме изправяше, когато падах.
Измиваше следите ми от кал.
Умираше – да вдъхна глътка радост
аз, който вместо Него бях живял.

23.11.2013, Русе

БОЖИИТЕ ДАРОВЕ

Защо, когато си изпросил
от Бога скъп и нужен дар,
той е подвластен на износване
и смяната на господар?...

Талантът често се запъва
и рие като коня с крак.
Надеждата за мир потъва
като крушенец в морски мрак...

Дори детето ти, измолено
на Анна с горестния вик,
твори внезапни главоболия
и ти вскорчава миг след миг...

Плющи пlesницата на братя
с коварство и в борба за власт.
И питаш се: кое е „святото“
в антагонизма между нас?...

Пилеем Божиите гарове
като пари и плодове,
които взели сме без мяра,
без труд, без пот и без отвем...

И лъжем се, че има вечност
на тоя свят ограничен!
Но всеки пропуск е обречен
да бъде съдник в оня ден,

когато даровете златни
на Бога Вечно ще блестят,
а пропилените таланти
ще рият так за сенен път...

И както в нощните кошмари,
които слитат върху нас,
ще чезнам Божиите дарове,
щом ги докоснем с пръст и глас...

19.08.2014, Червена Вода

НОЩА СТАРЕЕ

Нощта старее
по-бързо от мен.
Сърбва се,
става по-никса.
Недовижда луната
гори в пълнолуние
и забравя...
за слънцето румено сутрин.
Намята трескало
на плещите си тръпнещи
по-дебела завивка от мрак.
Кашля от валмата
на мъгливатата есен.
Дълго не спи
в часовете среднощни,
от съвестта си
изгризвана.
А при изгрева сишкав –
с глава размътена –
се излежава безкрайно по гръб.
Търси край овъра
припряно тояжката
на своите спомени.
Разсипва
на едри гълътки
кафето горчици
по белите линии на аутобана
и боровите върхове
мачка ли, мачка
по хребета на земното.

Само аз
търся дълбоко в себе си оня дух,
които още не съм изгубил,
за да вдишам
аромата предпролетен
в тревожната
есенна нощ.

12.09.2014, *Перник*

ЧУДЕСНА ВЪЗМОЖНОСТ

Никой
не връща
времето и живота
назад.

Зад нас се издига
на невъзможност стената,
която никой –
гори и Христос –
с чук не е още разбивал.

Обич,
тъга,
възхвала и хулене –
стават факт
погир факт.

Архиварите удрят жестоко
връз тях
на историята печата.
И вълната солена
на линейното време
до върха ги залива.

Но стрелата на земното
отлича далече напред.
И макар да не чуваш
свистенето
на метивата,
и макар да не виждаш
как удря направо
в онази десятка,
това е най-трудният,

но и най-чакан проект
на твоите мисли,
конкремити
и сътивата.

О, чудесна възможност –
да зърнеш
безкрай
в надеждата крамка!

24.12.2014, Перник

МОЛИТВАТА НА РАЗБОЙНИКА

*И каза: „Господи Исусе, спомни си за мене,
когато дойдеш В царството Си“. (Лука 23:42)*

И след като издъхна, ще живея!
Не вярвам, че без спомен ще умра.
Не се опитвам да го разбера –
ногобно цвят, ранен от суховея.

Не се опитвам данни да посоча
на учен, философ и статистик,
че оня миг е моят септен миг,
заключен под надгробната ми плоча.

Щом няма спомен в този свят огромен,
то сме излишни и светът, и аз!
Насъти ли забравата, тогава
действителната смърт
е смърт без спомен...

Не искам аз признания и слава.
Не искам параграф във летопис.
Животът е пореден скъсан лист,
припалинал само миг върху жараба.

Затуй като разбойника се моля,
агонията страшна победил:
„Помни ме, Боже, в оня миг немил
и поднови ме според Твойта воля!

И ако всеки друг за мен забрави,
и като лунен сърп ме затъмни,
изтритото ми име си спомни
и моля всяка буква да поправиш“.

30.04.2014, Перник

КРАЖБА

О, Христе!
Мнозина откраднаха днес
Твоето име.
Откраднаха го
бившите садукеи,
за да се закотвят
по билото на Властва.
Откраднаха го
бившите фарисеи,
за да им ръкопляскат
по стъгдите
на вечното лицемерие.
Откраднаха го
бившите митари,
за да подпечатват с него
своите индулгенции.
Откраднаха го
бившите търговци в храма,
за да печелят с лихви
от изображението Ти
и да пълнят
непреобърнатите си сеъфове.
Откраднаха го
бившите първосвещеници,
зашпото такава била модата
в постмодерната ни епоха.
Всъщност тази епоха
се оказа
твърде постмизерна,

зашомто бившиме
станаха настоящи...

Оставиха за Тебе,
о Христе,
само Твоя кръст,
зашомто
бил архаичен,
неприличен,
много личен
и... тежък за носене...

17.05.2014, Перник

КОРАБНИЯТ СПИСЪК

Днес мода е за корабния списък
най-върлият скептик га се напуска...

Водите на помона днес кръщават
едни от нас със имена на верни.
Но други – като гарваните черни,
за леш летящи, се вманиачават,
че са моряци в кораба на Ноя.
Забравиха набързо как крещяха,
че няма Бог и съг и даже стряха
не им е нужна тука от пороя...

Но стана мода в корабния списък
най-върлият скептик га се напуска...

Уж беше Ној отломка буржоазна
на никакво крушение идейно.
Уж пречеше на светлата им дейност
със сумите на вярата си празна...
А мнозинството покрай нас жонгира
с понятията „кръст“, „Христос“ и „вяра“ –
почти като с „Любов“ и „изневяра“ –
банално лого върху всяка лира.

О, модно е днес в корабния списък
най-върлият скептик га се напуска!...

Проблемът е обаче, че без стълба
мнозина смятат днес га се възкачват.

На палубата искам да прекрачвам,
а старите кощунства още бълват.

С една ръка към капитана махам,
а с другата проклятие запращам.
Със дявола все още се разплащам,
а Божието име шепнат плахо.

И мислят си, че в корабния списък
моряци и удавници се вписват...

08.09.2014, Перник

ВЕЗГЛАСНОТО ХРИСТОВО СЛОВО

Сред тонове
от томове хартия
и под лавини –
хладни празнословия –
ще мога ли, Христе,
да Те открия,
за да Ти стана
верният следовник?

Ти не написа
нито ред евангелски.
Награда поетична не спечели.
Не беше Цицерон.
Не беше ангел.
Не беше Августин
и Авъл Гелий.

По пирамиди
Ти не се похвали,
че Твойта реч
всеки ще преобъде.
Не завеща на хората
скрижали,
които си получил
от отвъдното.

Не беше аплодиран
от величия,
зашто не написа
слова тронни.

Но никой като Теб
не е обичан
и търсен –
пряко злобата Неронова.

О, Всички писмена,
в света изписани,
не струват грош –
гори и върху камък!
Умират думи
и гноясват мисли,
и пергаменти
тлеят като слама...

А Твоята ръка –
крило трептящо,
което се гокосва върху пясъка,
към блудниците като мен
изпраща
все същото послание
безгласно.

Но то надвиба
гордостта и крясъка,
които смятат,
че ще бъдат трайни!...
Христе, каква е тази властна
и мълчалива Твоя тайна,
що фараони
и дворци събаря,
а простите и грешните
издига?

Христе, нуждая се
от тиха Вяра,
за да разбирам
Всичко
в Твойта книга.

23.04.2014, Перник

БЕЗ ЦЕНЗУРА

Не искам моят стих
да имитира
тоя свят!
И като книжна формула
да ляга
в подлистника
добре познат
на делничност
или облага.

Той не лети
с хартиени крила.
И вятърът наземен
го не носи.
О, нека да же
хорската мълва
да го обстрељва
с куп въпроси,
да го нарича
злобно – „некопосан“!...

Той крие оня цветоден аромат,
със който
байлките
от памтивек
Христа възвеличават.
Пропит е
с оня повей-хлад,
във зной
след птици прелетни
оставаш.

Той птичи трели е –
от таз земя
надигнали се
като първи Въздъх.

Към Бога
с него
Вечно се стремя!

И знам –

Той няма,
няма
цензор груб
да бъде!

31.07.1974, Панагюрище

ЖАЛОНИ КЪМ ВЪРХА

Постепенно отминавам
като камъни крайпътни
ярки възрастти на подвиг
и на точен, горд размах.
Но със своята каруца –
върху куп от слама жълта –
все опитвах да погледна
зад върха... Дали успях?...

Детството ми като фосфор
мойта памет озарява.
И зад гъстата завеса
от игри и прахолък
като ячица горчила
вкус в сърцето ми остава,
че така и не написах
Моцартов завършващ знак...

И на Дунав в ракумака
сомчета ловувах, скучно
по земята залиняла
нижех стъпки сред калта,
вместо като онъ Раъчо,
плувайки, да се науча,
че кратунките на храброст
не узряват във пръстта...

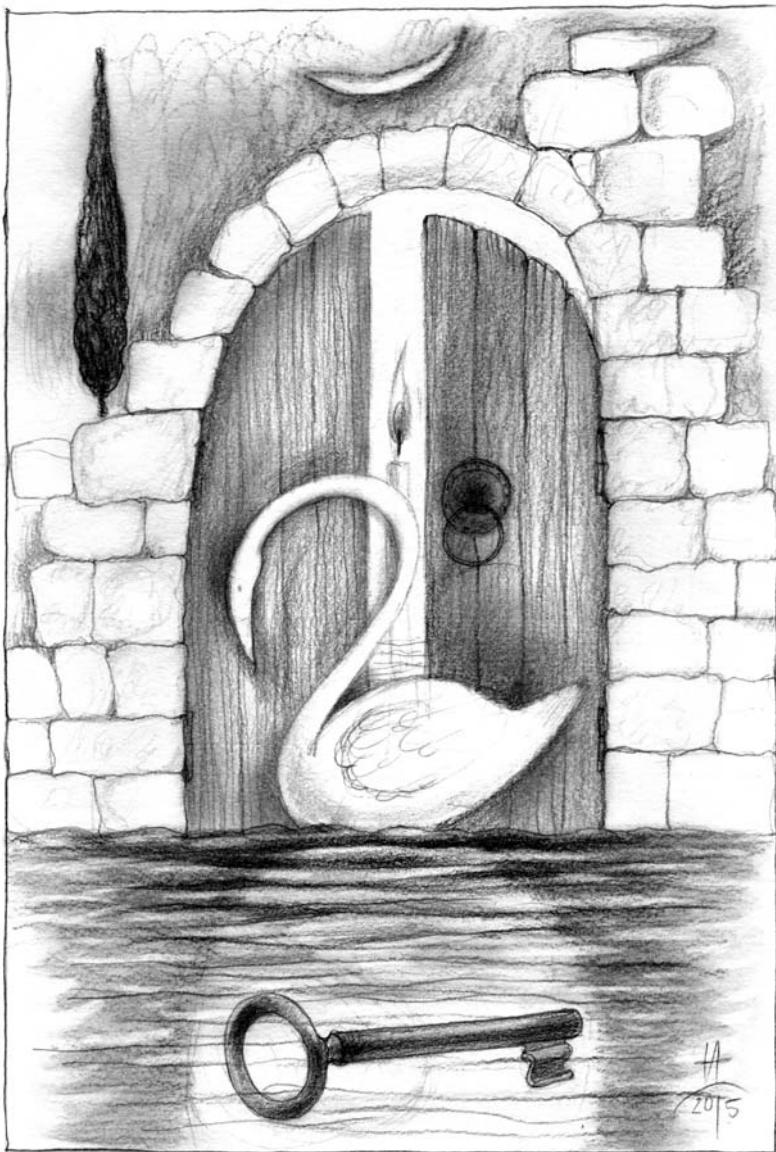
Моите гърди са здрави
(при мъглите малко кашлям),
но от склона на агония
и скалата на триумф

Виках силно надалеко
и кого – не знам – уплаших?
Собствения страх обаче –
мисля – стъпках с тоя шум...

И когато планините
качвах с помощта на лифта,
и паламката безлодна
сгрявях с клонки от елха,
моят дух – с любов брониран –
на смъртта разкъса рифа
и видя звезда да пада
като факел над върха.

Диӣ, каруцо, по паважа!
Диӣ, каруцо, в пътя черен!
Колела и дух търкаляй!
В пек и сняг – напредвай пак!
Само че ще стискам палци
камък да не ме умери
с букинистки ревматизъм
или футболен инфаркт...

22.11.1976, Ruse

ЕЗЕРНИ
ДЪЛБИНИ

СТЕНИ

Защо все другите
стени разбиват,
а ние видигаме
стени край нас?...

Берлинската стена
остава жива –
в сърца и погледи,
в глада за власт.
В беса, душите ни обсебил.
В дребнавостта,
злината,
хитростта.
Уж я разбихме с чукове
на дребни
парчета,
а все никне
нейде
тя.

Аз още пазя
шареното късче –
един натрапчив
знак и сувенир –
за оня век,
от зло и мъст
измъчен,
с безкрайната мечта
за траен мир.

Сам го откъртих
с вик на облекчение
от гроба на
Берлинската стена!

Но нямам чук
и мощно вдъхновение –
стените днешни
аз да отменя...

Не Вавилонски кули
днес ме плашат.
Не фараони мрачни
ме гнетят!
Тревожи ме,
че в боя ръкопашен
за правдата –
стени ще порастат...

И вместо храмове
на мир да видя
от пепелта на минали войни,
с гърди и взор
отново ще достигам
твърдта на други
каменни стени...

27.04.2014, Перник

БЕЛИТЕ ЛЕБЕДИ

Белите лебеди
в Хайг парк
гледат надолу
към дълбините
на езерните води.
Техните отражения
безплътни
са мечтите им
за духовност.

Колкото по-ниско
се свеждат главите,
колкото повече се извиват
перископите
на белите шишки,
толкова по-надълбоко
прозират очите.

Не трохичките,
хвърлени
от симите гости
на парка.
Не личинките,
скрити под чашките
на водните лилии.
Не монетите сребърни,
златни
и медни –
събрани
от бедни
и милиардери.

Не коронованите
бели главици
и силните
бели пера
или човките алени
търсят те
ден и нощ.

Белите лебеди
надничат
до дъното
В езерните боди,
за да видят
дали и душите им
също
са тъй бели и чисти...

Чак тогава
навярно ще чуем
прелюдията
на нечия песен
на лебед!...

27.04.1991, Лондон

ДУМИ, ДУМИ...

Думите стават
все по-малко
с годините.
Изгарят, изпепеляват се...
Пресябам ги
с недантичността
на златотърсача,
които прокарва през симото
тонове пясък и камъни
без да улучва
никога
златната жила.

Свободата
се оказа блудница,
която изритах отдавна
от уютния дом на сърцето си.
Демокрацията
се залюби с олигарсите
и отпраши
в джип с тъмни стъкла
нанякъде.
Любовта
всеки ден се реди на опашка
пред НОИ –
кандидатства
за пенсия минимална...

Дори първото слово
в живота ми –
по хронология и ценност –
което единствено искам да помня,
изчезна.

Вече няма на кого
да шепна „мамо”,
защото отдавна
не ликувам
и спрях да плача...

И все по-рядко
казвам „аз”
от името на човека,
които се мислеше
за Коперник на Вселената
или историк
на Големия Взриб.
Да, в кръговрата на живота
думите
стават
все по-малко
и все по-малко!...

Копнея само накрая,
когато присветните
семната светулка
на моя живот,
да мога
да усетя,
да помисля,
да извикам,
да изстрелям нагоре
една единствена дума:
„Боже!“.

28.04.2014, Перник

ПРОКЛЯТИЕТО НА КНИГАТА

Заключена за чужди хладни погледи
със седем пъти по печати седем,
ти надживя победи и неволи
във свят на мъдрост и духовност беден.

Горена върху клади на омрази,
заравяна в тъмници на забрава,
душата ти туптя в гранитна пазла
и твоят пулс не бе от смърт забавен.

Наричаха те грешница и вещица
светци и учени, и неграмотни.
Нареждаха те като веш до вешите
милиардери или безимотни...

Послания по кремък или пясъчник
изстъргваше векът ни с криви нокти.
И имена (Хамурапи и Рамзес)
стопиха се без знак и без посока...

Но все се раждаше подобно феникс
от папирус, искра и живо слово.
Герои и поети вдъхновени
спасяваха те от смъртта отново.

Понякога, за кратко приласкана
с благоволението към наложница,
те хвалеха и с грохот барабанен,
окичвайки безбрачното ти ложе.

Но в пътя си на слави и разпятия
със своята съдба не се размина:
щом истината възвестяваш силно,
посрещат те навсякъде с проклятия...

06.05.2014, София

ПОЕТИТЕ НЕ СЕ ПРОДАВАТ!

Площад „Славейков“ –

Бабилон на търговия
с книгите.

Религия.

Наука.

Политика.

Философия.

Изкуство.

Проза.

Драма.

Отминалото време
разтоварило талигите
на още дишачи творби
и архаични камъни.

Минават край сергиите безброй читатели.

Разхождат кучета.

И съвчат съвки.

Показват ни татуировки.

Докосват книгите с тъга
приятeli,
мечтатели.

А други спират
крамко
покрай евтините онаковки.

Шамански изповеди
и учебниците „Втора употреба“
нагвисват

наг презърбен Достоевски.

На окултизма
тъмното поднебие
дели мегдан
със Леонардовите фрески.

Купчини книги –
зигуратите безчислени
на древни и модерни астролози...
И тъй нататък –
даже е безсмислено
да ви изреждам всички куриози!

Но щом потърсиш
хубава поезия –
за своята душа,
еъ тъй, по спешност,
въпросът ти изглежда безполезен
и те отрязват
бързо
като грешник...

„При нас поезия не се продава често.
Не е изгодно,
знаеш ли,
приятелю.
Едни поети днес
са неизвестни,
а други нямат
вече
обожатели.“

Но аз съм оптимист!
И този отказ
така разбирам
в своята порода:
цената им
е толкова висока,
че просто,
може би,
не са за продан...

02.09.2014, София

СНЕЖЕН ЧОВЕК

Стърча навън, на гвора, с нос от морков –
червен от студ, но не от алкохол.
Отдавна вече не усещам болка,
защото като истина съм гол.

Додето вдигахте край мен пестници
и целехте ме с ледени кълба,
аз виждах, че по мене кацат птици.
И стисках мълком своята мемла.

Аз нямам меч, крило и перодръжка.
Но старата мемла добре мете.
Знам, изначалната ми храброст мъжка
не се топи на нек, но все расте!

С мемлата си премитам всяка шумка,
която ляга в пряснатата-гуша.
Как мразя лъжеумните раздумки!
Как предпочитам тихо да стърча!...

Когато се прозявате на топло
и любовта гори ви загорчи,
ще видите, че вън, подобно облак,
все още снежният човек стърчи.

Той чака непризван. С мемла на рамо.
С гуша от сняг. В привидно вечен сън.
И подир миг – ще ви се стори само,
че чули сте оттам априлски гръм...

10.12.1981, Русе

КЛЮЧ

Не бих заключвал своето мазе,
претъпкано с антики и буркани –
като джуджета мрачни и скованi,
с извадени сърца,
с отрязани ръце.

Не бих поставял в спалнята секрет.
И цветни сънища не бих сънувал
в дюшек от пух. По-скоро бих бълнувал,
разкъсван от кошмар,
разпъван върху лег.

И дървено легло бих предпочел,
щом подсъзнанието шепне нощем,
че някой друг на нара не разкошен
до мене също спи,
на длан отдалечен...

Не бих заключвал старото бюро,
в което зреят бавно черновите
на стихове, тъй както зреят дните
в браздите на нощта
и блъкват в зарево...

Но бих целувал светлите ръце,
светкавично които се промежнат
и всеку ключ навреме ми отнемат,
преди да хлопна
хладно
някъде резе.

Как ненавиждам късчето метал
гори когато го наричат „златно“!
Как иначе ще има необятност?
Как нещо ще съм взел
и нещо ще съм дал?...

27.10.1986, Ruse

ЕЗЕРНИ ДЪЛБИНИ

Страхувам се
от дълбините на това езеро,
което съм виждал
в своите сънища.

Ходих,
Викаўку,
на брега
на Лох Нес,
но не срещнах
чудовището
на легенди
и палеонтолози.

Ходих,
оби́каляўку,
седемте Рилски езера,
но не усетих
зареждането
на душата си
от Всемирния акумулатор.
И колкото и да хвърлях,
шепнейку,
малки монети
в езера и басейни,
мечтите ми
не се сбъднаха...

А всяка нощ
сънувам
(все по-близо)
това кристално езеро,

В което не живеят чудовища,
не плуват русалки и нимфи,
не блестят монети и надежди.
Има само една
безбрежна,
бездънна,
безумешна,
безгласна
Неизбежност...

Езерните дълбини
на отвъдното –
Марианската падина
на Вечността.

Вдишвам
нейната хладина
Всяка нощ
и на утрото
се уча да плувам...

09.05.2014, Перник

ЗА СВОБОДАТА

Свободата е такава
Палавница,
която не трябва
да ни води за носа!
Тези,
които
това
още не са разбрали,
още не са свободни.
Не са!

Философи я пращаха
в небитието.
Политици я оковават
в програми,
с финансова бюджет.
Но нямаш ли,
приятелю,
свободата в сърцето си,
ти си на робство
навеки
проклет...

Свободата не значи
да се научим
как да се пазим
от проблеми
и СПИН.
Такава свобода
е сингъризъм на куче.

Трябва да я скъсаме,
по пътя ѝ
за да вървим.
Иначе ще гризем кокала
на самозаблудата
в двора на някой
нов господар.
И ще подскочаме в кръг
като лудите,
вярвайки си,
че всеку от нас
е... цар...

Свободата е майсторлъкът
да имаш
самоограничения.
Да знаеш,
да можеш,
но да не го щеш!
Свободният ти живот
има тогава значение,
когато за много неща
искаш сам
да умреш.

Свободата търпи
само един партньор –
Истината.
С други партньори
свободата
не договаря
брак.

Не сключва сделки,
не подписва съдружия
безпринципни.
Гневно
им отказва
и троопва
още по-яростно
с крак.

Свободата не е
девиз архаичен,
запазен в буквари
и школски слова.
Свободата и днес
все така се зарича:
„Или аз, или свинец –
зnam само това!“.

7.12.2013, Перник

ДЕ-ЕВОЛЮЦИЯ ИЗВЪН ЕДЕМ

(постмодерна елегия)

Човечеството днес – археологически безумно –
изравя от праха и плесента
моделите край Мъртвото море
с надеждата да възкреси... Едем...

В Едем обаче
крушата бе круша
и ябълката – ябълка,
и зеленчукуът – зеленчук.

И дреяната змия не си създаваше илюзия да хвръкне,
а съскаше и си пълзеше по корем...

И теменужката не стана минзухар
със мириса на някаква екзотика.
И славеят, напрегнал гласни струни,
не пееше с гласа на чучулига
или врабче
и не заграчи като гарван.

Вълкът и тигърът,
играейки си кромко с агнето
на воля,
не си смениха кожите
и не поискаха импланти...

В Едем бе ясно що е рог и що е вид.
Дървото бе дърво.
И цветето бе цвете.

Животното бе звяр и птицата бе птица.
Листа, ухание, мустаци и бради, пера и козина
си бяха там, където
Творецът бе ги сложил изначално.
Творецът, без да сбърка или смеси имената,
мъжа обозначи като Адам,

а на жената да е право
да бъде Ева,
зашото
Едемската градина –
на любовта, хармонията, слънцето и щастието –
бе във Едем,
не по площадите содомски
и улиците на Гомор.

Когато паднаха стеничите на Едем,
започна
ге-еволюцията
и преселението на морала.
Дърветата пребърнаха се в кактуси,
цветята – в хищници.
Реките райски
се затлачиха със пясък.
Едем заряза спомена си
някъде на изток,
а пък Содом (с предградията на Гомор)
се обяви за европейска столица –
на право, на култура
и на битуване човешко.
Адам изгуби мъжеството
на Враждата със змията,
а Ева просто
пусна си брада
предизвикателно...

О времена без нрави –
галеч извън Едем!...
Проклятието смятат, че е мода,
забравяйки, че всъщност
е позор!...

12.05.2014, Перник

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ПОЗДРАВЯВАШЕ ВСИЧКИ

В нашия град
дълбоко провинциален
един човек
поздравяваше всички.

Минаваше по една и съща улица
и казваше на всеки срещнат:
„Добър ден!
Желая добър път
и успешен ден!“.

Поздравяваше
стари и млади,
усмихнати и сърдити на свeta,
гори онези,
които щяха да го наругаят...

Поздравяваше и онези,
които го смятаха за луд...

Той бе човекът,
които единствен
поздравяваше всички
без разлика.

Понякога
поздравяваше по два и три пъти
едни и същи хора,
които минаваха
по улицата на неговите поздрави.

Хората бяха забравили вече
името на улицата
и я нарекоха „улицата на поздрави за всички“.

Един ден човекът,
които поздравяваше всички

без разлика,
не мина по улицата.
Бяхме съвикнали с неговите поздрави,
но когато попутах
знае ли някой защо го няма,
Всички съвиха рамене,
дори и онези,
които бяха приемали поздравите му радушно.
Улицата бързо възвърна името си –
на някакъв герой от съпротивата
(на едната партия – срещу другата партия).
Хората спряха да се поздравяват
и кестените по тротоарите посърнаха.
Насмъни таекова гробно
и враждебно мълчание
по улицата, където
бяхме поздравявани всички,
че дори онези,
които се бяха усмихвали на поздравите,
се начумериха заплашително.
Стенините на жилищните блокове посивяха
и всички прозорци се захлопнаха силно
завинаги.

Не се появи друг човек,
които да поздравява
по улицата на поздравите
Всеки ден
Всички.

Мисля, че се бе случило
най-необратимото:
фрагментирането на улицата и хората...

23.05.2014, Перник

ПЛАЧ НА ТРИТЕ МОМЧЕТА

*В памет на трите израелски момчета:
Еял Ифра (19 г.), Гилад Шаер (16 г.) и
Нафтали Фенкел (16 г.), отвлечени на 12 юни 2014
и намерени по-късно зверски убити*

Защо ни доведохте в Израел,
гядо и бабо?
Защо ни родихте в Хеврон,
мамо и тате?
Защо гледахме ние с надежда
към Йерусалим и Сион Всеку ден?
Така ли ще изпълним
завета на отец ни Авраам,
като умираме още невръстни?
Така ли ще населим земята обетована,
щом падаме долу
като още неуздели смокини?...

С нашата смърт угаснаха
онези звезди,
които никой не успя да преброя
по небосклона на дългото минало
на този народ,
които е Божи,
но вечно е бил
мишена на кръв и омраза.
Нима днес смъртта е блаженство?
Не е ли тя вечно проклятие?...

Какво от това,
че ни убиха коварно
В земята, къдемо текат мед и мляко,
щом канкуите им се стичат отровни
и не пътта засищат те и изцеляват,
а рани дълбоки дълбаят в гърдите?...

О, верни отци на преблагия Господ!
О, мили роднини, в печал потопени,
не е ли заветното благословение
по-скоро
живот сред пустинния пясък
на чужда родина,
къдемо владее мирът
и децата играят без страх
от засади и бомби?...
Не е ли земята,
нам обещана от Бога,
по-лоша гори и от мащеха,
щом сеем покорство,
а никнат гробове отвсякъде?...

01.07.2014, Перник

ЩОМ ПОЛУМЕСЕЦЪТ Е ЯТАГАНЪТ

*Но чу тя (Мерием) глас изпод себе си:
„Не скърби, защото сътворил е твоят господар
пог тебе ручей бистър“. (Коран 19:24)*

Избухват словата, прикрити в Корана
пог палмови вејки в оазис стъмнен.
И пада духът, от коварство сразен,
там, щом полумесецът е ятаганът.

А щом полумесецът е ятаганът,
и извор, и поглед наливат се с кръв.
И свойте събратя връхлиха със стръв,
щом те са юдеи или християни.

Щом те са юдеи или християни
във Газа, из Странджа, или пък в Мосул,
без детските вопли дори да е чул,
помита ги с ярост и мъст ураганът.

Помита ги с ярост и мъст ураганът
нак с древна, наточена, бясна коса.
Пробожда, съсича Пророка Иса
там, щом полумесецът е ятаганът...

И питам: „С поредната бликаща рана
какво нак пропуснах? Какво не разбрах,
че в името свято на своя Аллах
търчи правоверният нак с ятагана?“...

13.08.2014, Перник

ЖИВАТА ВОДА

На Д. Чавдаров – Челкаш

– Да ѹ ми да пия
Водата жива –
жаден съм,
страшно съм жаден.
Изстивам...

– Ето ти чаша вода
минерална –
от извор горещ,
лечебен
наточена.
Пий!

– Да ѹ ми да пия
Водата жива.
Не тази –
гай ми от другата.
Гасна...

– Ето ти стомна с вода
от спомени,
спасители
от Милано,
от Рим,
от Неапол.
Бягство
бе тази вода
и спасение
от онези години отровни.
Пий!

– Да ѝ ми да пия
Водата жива.
Не спомени искам,
а бъдеще!
Искам последната
гълътка Вода
да е жива.
Искам, когато
най-сам
съм останал
в света,
шепа от жива Вода!
Пия...
Сбогом...

10.05.2014, София

ПРЕЗ КЛОНИТЕ НА КИПАРИСИТЕ

Една тъга-мъгла се стеле
над гробищния парк.
Белеят се,
подобно кости
и обезсмислили се имена във времето,
надгробни плочи
и дялани от камък кръстове.
Красиви
и зловещи отпечатъци
на земната ни преходност...

Напразна е била –
си мисля –
и грижата за тях,
и печалта на живите
по скъпите покойници.
Не знам дали разбирам
всички,
че ще поемат
по пътеката към Долната земя,
която са обходили
и мъртвите
далече преди нас.

Но ето,
че през клоните на кипарисите
съглеждам
внезапно
като тихо се процеждам
льчите на надеждата.

Съборените вече кръстове
и мраморните плочи,
набраздени
от пек и ветрове, и зими,
приличат на приготвен изначално
солиден материал
за бъдещо строителство.
От тях ще бъде изграден
леляният Замък,
сред който ще пируват
и ликуват някога
душите ни,
повярвали в безсмъртието!

И аз усещам –
може би за първи път –
с ония дремещи и архетипни фибри,
че печалта е страх ненужен.
Той изпълзява от душата просветлена
и шумгва се из треволяка
в обратната на Вярата
и на живота ми посока!

Затуй – блажен! –
ще вложа аз и своя камък
в градежа на безсмъртието!

27.07.2014, Червена Вода

УХАНИЕТО НА ЛИПА ПО „КНЯГИНЯ МАРИЯ ЛУИЗА“

Уханието на липа –
роди се мисъл вдъхновена.
Съдба премина край съдба –
гвѣ половинки на Вселена.

Уханието на липа –
пророчество за мъдро лято.
Трамваи, влакове, тълпа
притихват под крилото свято.

И пада от липата цвят
върху перчема на сърцето.
И ставам още по-богат
от тоя знак на Битието.

Уханието на липа,
проникнало във всички вени...
Когато някога заспя,
ще падат цветове край мене.

Не може тежка миризма
на бургери да те убие,
Ухание!
И то, земя
надвиснала,
ще те разрие!

Уханието е съдба
и вик, разкъсал чернозема.
Пониква там една липа
и връх нагоре се въззема.

29.06.2014, София

ARS LONGA – VITA BREVIS

„Ars longa“ – колко лозунги крещяха
на миналото в пещерата празна.
Невинността на Вярата ругаха
и Бога с провокации все дразнеха.

Градяха свойта вавилонска кула
с кирпичите на дръзко самочувствие.
Но се закотвиха на кота нула
и срина се бездарното изкуство...

„Ars longa“?... О, година след година
ни е по-ясно, че това зависи
не от желания, а от аршина
на всяко чувство и на всяка мисъл!

Щом те са къси – като къси нишки
от мрежата ни, сред живота хвърлена,
то не улавяме тогава нищо,
което да ни води към безсмъртие.

Животът ни на краткост е обречен,
когато с гордостта си го отрязваме
от корена на неговата вечност.
Тъй бързо и изкуството залязва!

Напразно с Бога то се състезава
и рухва в маратона на живота,
защото вечна Вярата остава
и тя за вечна участ го подготвя.

06.01.2014, София – Перник

МАЛКА ПОЕМА

ЗА СОЛТА

1.

Солнициата остана на софратата.
След празните, омазнени блюда
и чашите, покривката залята –
на масата остана само тя.

Видях я да стои непоклатима
след тостове, наздравици и глъч,
зашпото заг стъклото крехко има
удавян често, ала нужен лъч.

Когато вдигахме нагоре дланите
и се кикотехме с неистов глас,
единствено солнициата остана
безмълвна, ала пълна между нас.

Изпразнихме се всички като чаши,
забрашихме и фрази, и вина...
Но, Боже мой, солнициата ме плаши
със своята космична светлина!

Обърна ли я, тя ще ме поръси
със ситния снежец на своите сол
и ще заушине, че е вече късно,
че съм се сраснал с дървения стол...

2.

От малък зная, че солта е вредна
(тя поразява всички семища).
За зрението, казват, че е вредна.
За мозъка ми в трезвата глава.

За бъбреците, казват, че е вредна,
особено при камък и нефрит.
И за стомаха, казват, че е вредна,
когато имаш язва и гастроит.

Не знам си още за какво е вредна!...
И детските филии с тънък слой
от масло – майка ми нагледно
„солеше“ с щипка захар, вместо сол...

А после сам „солях“ със захар – думи
и жестове, и своя мил гръбнак,
за да изглеждам пред света разумен,
послушен, кротък, със характер благ...

Един път ми сервираха във странство
чиния зеле със сладникав вкус.
Без хляб. И, Боже мой, – ужасно! –
сладнеше келнерът червенобуз.

Сладнеше онът даскал във колежа
с вид на някой, всичко там узнал.
И сладостно разбирах, че невеж съм
дошъл, но си оставам в този хал.

Сладняха замъци. Църковни сгради.
Епископи. Кралицата гори.
Блестящите коли по автострадите.
И чуждите жадувани пари.

Сладняха дънки, джинси и кафе.
Сладняха и перуки, и бради...
Кристалче сол поне ми намерете,
защото тая сладост ме влуди!...

И като смахнатите наркомани
се втурнах в светлото си детство аз,
за да намеря вкус солен, останал
като спасение в този късен час...

3.

На Лозето в едемската градина
ний бяхме две първични същества.
По къси гащи (пояс от смокини)
живеехме сред грозде и трева.

Той беше като Господ (моят Дяго).
Аз бях Адам, излюрен от калта...
Благословено и далечно лято
на чучулиги, въздух и жита!...

С този пазех Лозето от Смока
(оная, „старовремската змия“).
А Дяго пееше над мен високо,
ма аз – пазачът – да не се боя.

Зашпото бях краси в невинността си,
но бяха крехки двете ми крила
и виждах, че без Дяго е опасно
да влизам в битка с Вечната Ламя...

4.

Софрама ни на обед беше скромна,
но – все със хляб, със сол и с едър грозд.
И Дяго, червендалест като стомна,
се смееше: „Това се казва пост!...“

Но подир миг, библейски начумерен,
се сопваше: „От мене запомни,
че тоя пост, момче, е триж по-верен
от градските какви ли не храни.

Яж хляб – да ходиш здраво по земята.
Зобни си грозде, за да бъдеш як.
И да обичаш истината свята –
солта да ту е, сине, под ръка.

Което е добро, то е солено.
Помиш ли се във труй, в помтта ту – сол.
Кръвта на всички хора е червена,
но на героя тя кину от сол.

И майчините сълзи капят тежко,
защото са натегнали от сол.
И правдата – това е бяло нещо,
което има вкус на шепа сол”.

Накрая гребваше с ръка корава
трохите от софратата Всеку път
(че птиците небесни заслужават
с човека хляба му да споделят).

Но под асмата с пърхащите гранки,
над Дяго слезли като ореол,
оставаше прадревната гаванка
с вълшебното количество от сол.

„Солта е само за човека, сине.
От масата ту да не слизи тя!”
И чакаше гаванката ни чинно
след обеда да гойде вечерта.

5.

Щом залезът небесната покривка
заливаше над нас като шира,
тръбеше Дяго в цял Едем почивка
и сядахме край простата софра.

И слушах аз, очите си опули,
легенда за един нещастен дом.
Изсипал Бог чубала Си със жупел
над грешния и весел град Содом.

Содомците след пиршества безумни
цвъртели в огъня като щурци.
Замъкнали там арфените струни.
Угаснали там шумните гворци.

Опънало гирлянди от жараба
небето със конци от серен дим...
Но както често в разказите става,
един герой останал невредим.

Той бил любимецът на Бог Йехохва
и носел кратичкото име Лот.
Предупреден за всичко наготово,
побягнал той за своя мил живот.

Отигле търели в праха бохчите
на Лот жена му с двете дъщери...
И, Боже мой, веднъж не се опитал
да се обърне той мъж гори!...

Избягал нависоко в планината,
че ужким търсел той живот-простор,
но пъхнал си главата слепешката
нак в теснотията на град Сигор...

Живял, гулял и любил. И забравил
Жената, дено тънък меч пробол,
щом зърнала дома си в смрад и лава
и се превърнала на стълб от сол...

Но времето като добър учител
изтрива грешките на паметта.
И Ломовите внуци днес почитат
Жената, оживяла след смъртта.

Тя нак стои на оня бряг самотен,
щадена от войни и ветрове.
И вечер, подир паша, извам кромко
да лижат съзите ѝ там овце...

6.

Солницаата ме чака на софратата –
за Дядовата памет ще мълчим.
Ще тънем в унес двама, докогато
от мъката си се успокоим.

Тя ще ми сочи истината бяла,
с която е напълнена докрай,
та моите сол, в гръдта ми овлажняла,
га се затопли и да заухай.

И аз да разбера, че още дишам!
Че още моите кръв и дух кипят.
Че в тоя свят и век не съм излишен,
но имам смисъл, цел и дълъг път...

И нейде – с песента на чучулиги –
гласът на Дяго като рог тръби.
И сумите му още в мен надвишват
шума на ежедневните борби.

7.

„Което е добро, то е солено.
Помиш ли се във труг, в потта ти – сол.
Кръвта на всички хора е червена,
но на героя тя кини от сол.

И майчините сълзи капят тежко,
защото са натегнали от сол.
И правдата – това е бяло нещо,
което има цвят и вкус на сол.

Солта е само за човека, сине.
От масата ти да не слизи тя!
Животът не е миг или година,
а вечност, осолена от солта.“

А захарта? – Това е даждба миша,
която води ни до зъбобол...
Ще ближа сол и стихове ще пиша,
погодете стана сам на стълб от сол!...

1990, Ruse

Съдържание

Чешмата на живота

- Пречистване / 9
Усещане / 10
Човешко страдание / 11
Сънчева пътека / 12
Метаморфози / 13
Огнища / 14
Кукари / 15
Компютърът и ние / 16
Невестулката на Леонардо / 18
Анокалипсис / 21
Чешмата на живота / 23
Капят ябълки / 24
Болдинска есен / 25
Прег грoba на поема / 26
Знак за Възкресение / 28
В моя свят... / 29
Родната къща на мама / 30
Балканџия / 32
Пейката и птиците / 34
Поетическа мозайка / 36

Живот вместо Иисусовия

- Избор / 43
Докосване до Бога / 44
Човешката душа / 46
Кръстословицата на живота / 48
Все по-надолу / 51

- Видян от кръста / 53
Животом Вместо Иисусовия / 54
Божиите дарове / 55
Нощта старее / 57
Чудесна Възможност / 59
Молитвата на разбойника / 61
Кражба / 62
Корабният списък / 64
Безгласното Христово слово / 66
Без цензура / 69
Жалони към Върха / 71

Езерни дълбини

- Стени / 77
Белите лебеди / 79
Думи, думи... / 81
Проклятието на книгата / 83
Поетите не се продават! / 84
Снежен човек / 86
Ключ / 87
Езерни дълбини / 89
За свободата / 91
Де-еволюция извън Едем / 94
Човекът, който поздравяваше всички / 96
Плач на трите момчета / 98
Щом полумесецът е ямаганът / 100
Живата Бога / 101
През клоните на кипарисите / 103
Уханието на липа по „Княгиня Мария Луиза“ / 105
Ars longa – vita brevis / 106

Малка поема за солта / 111

Вениамин Пеев
Невестулката на Леонардо

Нина Иванова-Донковска, художник

Първо издание
Българска

Издателство „Верен“
София 1000, пл. „Славейков“ 1
www.veren.bg

ISBN 978-619-7015-81-2

Аз не се затварям
между гъве похлупени шепи,
макар да съм голяма
колкото германски юмрук.

О, горко
на злато око,
в което припламва
прищявката
да танцува нощем
за трийсет сребърника! –
Имам нокти извити,
които гори гениите
не рисуват.

О, горко
на ръката,
посегнала да отпори
сребърната ми козина,
за да сложи яка
върху вехтото палто
на нечие бездушие!

О, горко
на нозете,
изпружили се да обуят
мокасини
от моята ласкавост,
за да стъпват
безшумно след някого! –
Имам бели резци,
по рождение нарочени.

Невестулка съм
само аз –
бях,
съм
и ще бъда!”

„Невестулката на Леонардо“ е вторият поетичен сборник на Вениамин Peeв.

Както и в предишния сборник „Виното на лозата“ (2014), тук са събрани стихотворения през всичките години на творческия му път.

Темите са свързани с християнския смисъл на живота и смъртта, устояването във вярата при враждебни обстоятелства и фокуса на вярващия човек – Иисус Христос.

Това е поезия искрена и непринудена, носеща польха на древната християнска вяра, но същевременно и чувствително реагираща на предизвикателствата на съвременността. В много от стихотворенията присъстват мотивите на надеждата и безсмъртието.

ISBN 978-619-7015-75-1